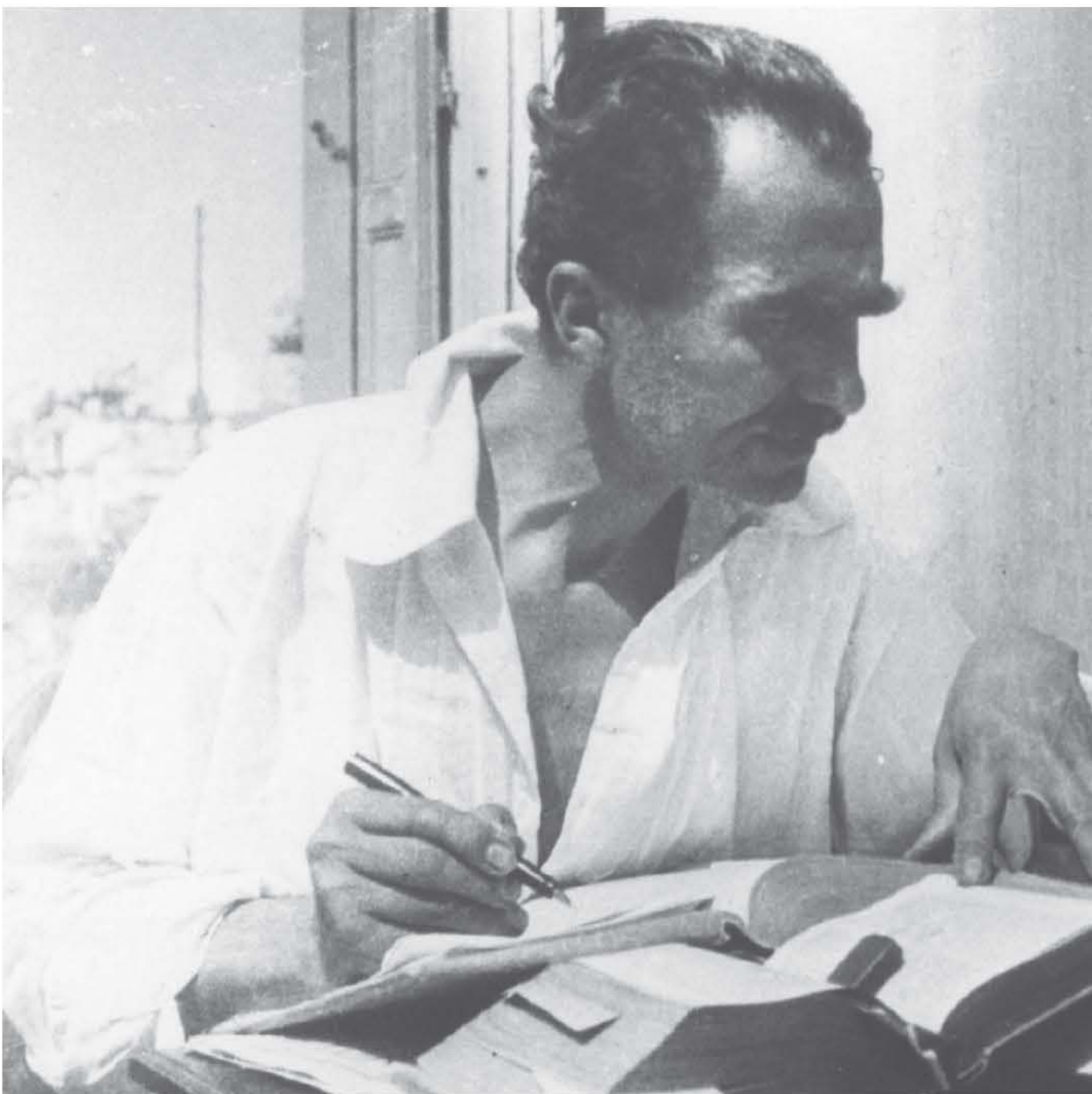
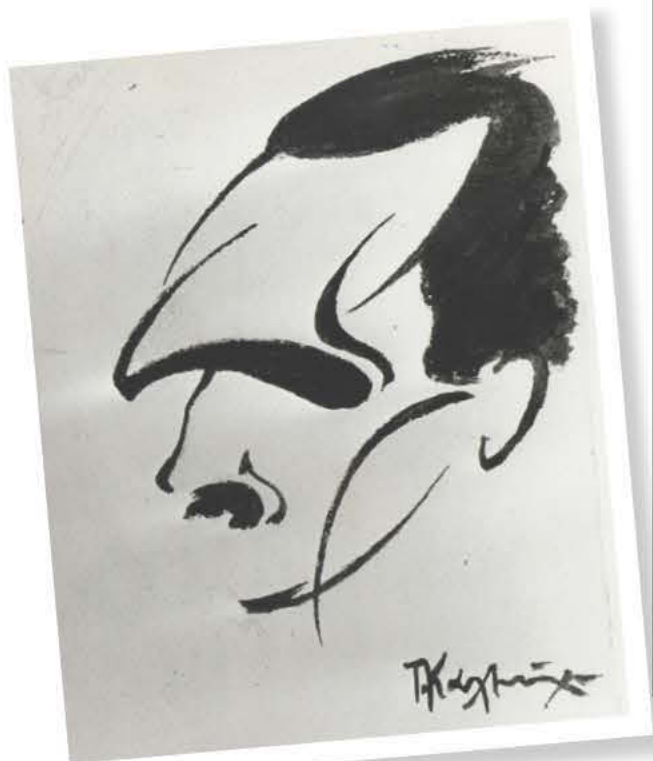

Διεθνής Εταιρεία Φίλων Νίκου Καζαντζάκη – Τμήμα Σύδνεϋ

Από το 2000 λειτουργεί στο Σύνδεϋ το τοπικό τμήμα της «Διεθνούς Εταιρείας Φίλων Νίκου Καζαντζάκη», η οποία ιδρύθηκε στη Γενεύη της Ελβετίας από τον κ. Γιώργο Στασινάκη με σκοπό τη διάδοση και προώθηση του καζαντζακικού έργου σε παγκόσμιο επίπεδο. Στην ίδρυση του Τμήματος Σύδνεϋ πρωτοστάτησαν ο κ. Αδριανός Καζάς και ο νεοελληνιστής Καθηγητής Δρ Alfred Vincent. Χάρη στην εμπνευσμένη τους ηγεσία το Τμήμα έγινε σημείο αναφοράς και συνεργασίας για πολλά μέλη, ενώ παράλληλα δραστηριοποιήθηκε ποικιλοτρόπως συνεισφέροντας τα μέγιστα στην πολιτιστική ζωή της Ομογένειας του Σύδνεϋ. Τα τελευταία δύο χρόνια, με την ανανέωση του διοικητικού συμβουλίου, το τμήμα προσπαθεί αφενός μεν να συνεχίσει στην προοπτική των προηγούμενων ετών, αφετέρου δε να εισηγηθεί καινούργιους τρόπους γνωριμίας με το έργο του μεγάλου Κρητικού συγγραφέα. Πιο συγκεκριμένα, το 2016 καθιέρωσε το ετήσιο Σεμινάριο «Νίκος Καζαντζάκης», ενεργοποίησε εκ νέου τις συναντήσεις ανάγνωσης καζαντζακικών κειμένων και κυκλοφόρησε το πρώτο τεύχος του λογοτεχνικού δελτίου ΑΚΡΙΤΑΣ. Φέτος οι προτεραιότητες του Τμήματος είναι η δημιουργία δίγλωσσου ιστότοπου, η συνέχιση της έκδοσης του ΑΚΡΙΤΑ και πάνω απ' όλα η προσέλκυση νέων ανθρώπων στις τάξεις των μελών.

Το έργο του Καζαντζάκη συνιστά μία πανδαισία γλώσσας, ιδεών και εμπειρίας. Ως τέτοιο αποτελεί πρώτης τάξεως μαρτυρία για τη ζωτικότητα του ελληνικού πνεύματος και, αν μη τι άλλο, επιτρέπει σε όσους το προσεγγίζουν να επανασυνδέονται με τις ελληνικές τους καταβολές με τρόπο κριτικό και δημιουργικό. Οι νέοι της Ομογένειας μπορούν και πρέπει να γίνουν οι μπροστάρηδες σ' αυτήν την επανασύνδεση, μιας και σε τελική ανάλυση από αυτούς εξαρτάται η επιβεβαίωση ή μη της οικουμενικής ελληνικότητας πέρα και πάνω από τις αγκυλώσεις που πολλές φορές συνοδεύουν τη στενή νοοτροπία του ελλαδισμού. Ο Καζαντζάκης έβγαλε το Ελληνικό από το στενάχωρο καβούκι του και μένει τώρα σε μας να το ταξιδέψουμε απλόχερα στις εσχατιές του κόσμου... Όσοι, λοιπόν, νιώθουν πως έχουν αυτό που χρειάζεται για κάτι τέτοιο, τους περιμένουμε στο Τμήμα Σύδνεϋ για να γίνουμε όλοι μαζί μια δυνατή Κραυγή –όπως θα έλεγε και ο Καζαντζάκης– μία κοσμοελληνική Κραυγή!

Νίκος Καζαντζάκης (1883

Γράφει ο Δρ Βασίλης Αδραχτάς

Σάββατο 26 Οκτωβρίου 1957, ώρα 10:20 μμ... Σ' ένα απ' τα πολλά δωμάτια της Πανεπιστημιακής Κλινικής του Φράιμπουργκ της Γερμανίας... Ένας άνθρωπος αφήνει την τελευταία του πνοή... ένας άνθρωπος που θέλησε όσο λίγοι να κάμει ολάκερη τη ζωή του πνέμα, όπως χαρακτηριστικά έλεγε. Ο μεγάλος των ελληνικών γραμμάτων Νίκος Καζαντζάκης άρχισε το στερνό ταξίδι, το δίχως γυρισμό και δίχως τερματισμό, μέσα στην Άβυσσο που είχε τόσο ηρωικά αψηφήσει μα και τόσο περίτρανα αναγγείλει... Πάνε 60 χρόνια από την ημέρα εκείνη τη στερνή και φέτος καλούμαστε να θυμηθούμε μέσα στην απουσία του Καζαντζάκη το στίγμα που άφησε η παρουσία του πάνω σε τούτη εδώ τη γη. Αυτήν την παρουσία είναι που η «Διεθνής Εταιρεία Φίλων Νίκου Καζαντζάκη» τιμά και προσπαθεί με το πλήθος των δράσεών της να καταστήσει εναργή στις όπου γης δεκτικές συνειδήσεις. Ιδιαίτερος κατά τη διάρκεια της χρονιάς που διανύουμε, μιας και είθισται στις επετείους η συνείδηση να γίνεται πιο δεκτική στα κελεύσματα του παρελθόντος αλλά και του μέλλοντος...

Ο Καζαντζάκης έζησε 74 χρόνους μέσα σε μία πολυτάραχη και σημαδεμένη εποχή... πριν από την εποχή του... Πράγματι το έργο του, καθώς φαίνεται πια, παρήχθη με σημείο αναφοράς το μέλλον. Άρχισε να γίνεται γνωστός παγκοσμίως μόλις λίγο

πριν από τον θάνατό του και κυρίως μετά από αυτόν. Σήμερα άνετα μπορεί να πει κανείς ότι είναι ο πιο γνωστός διεθνώς νεοέλληνας λογοτέχνης και στοχαστής. Κατά την άποψή μου τούτο οφείλεται στο γεγονός ότι κατάφερε να παντρέψει δύο αντίθετες διαθέσεις του σύγχρονου ανθρώπου: από τη μια την αποθηροσκείωση της κοινωνικής ύπαρξης και από την άλλη τη θρησκευτική αναφορά της ατομικής ύπαρξης. Πέτυχε αυτό που θα τολμούσα να ονομάσω *θρησκευτική χειραφέτηση*, η οποία δεν είναι παρά η βαθύτερη ουσία αυτού που συμβατικά αποκαλούμε ελευθερία της θρησκευτικής συνείδησης. Υπό μία έννοια, ο ιερομάρτυρας του Β' Παγκοσμίου Πολέμου Ντίτριχ Μπονχέφερ, ο φλογερός εκείνος Προτεστάντης θεολόγος που ονειρεύτηκε ένα μέλλον για την πίστη πέρα από τη θρησκεία, βρήκε παραδόξως την ενσάρκωσή του σ' ένα έργο που αναμετρήθηκε κριτικά και βιωματικά με την πίστη όσο ελάχιστα στον 20ο αιώνα. Και το έργο αυτό ήταν το λογοτεχνικό στίγμα της παρουσίας του Καζαντζάκη!

Ο Καζαντζάκης γοήτευσε, προβλημάτιζε και προκάλεσε –και θα συνεχίσει να το κάνει σε πολύ πιο έντονο βαθμό– διότι το έργο του εμπεριέχει τόσο αυτό που θέλει διακαώς ν' αποκτήσει ο σύγχρονος άνθρωπος όσο κι αυτό που δεν θέλει επ' ουδενί να χάσει. Η ελευθερία από τη δεσποτεία του θρησκευτικού και η ορμή προς τον Θεό συνταιριάζονται στον Καζαντζάκη με τρόπο μοναδικό, πεισι-